

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobkyně: **SKLÁDKA ELZET s.r.o.**, IČO: 25293095
sídlem U Blaženky 2155/18, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Františkem Málkem
sídlem třída Míru 62, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 8. 9. 2020,
č. j. MZP/2020/550/1108-He, sp. zn. ZN/MZP/2019/550/131,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 8. 9. 2020, č. j. MZP/2020/550/1108-He, sp. zn. ZN/MZP/2019/550/131 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Františka Mála, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 9. 11. 2020 domáhala u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 8. 9. 2020, č. j. MZP/2020/550/1108-He, sp. zn. ZN/MZP/2019/550/131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Hradec Králové (dále jen „ČIŽP“ nebo (správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 7. 2020, č. j. ČIŽP/45/2020/5037 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 400 000 Kč za neplnění podmínky č. 1 výjimky ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů udělené Ministerstvem životního prostředí v souvislosti s realizací a provozováním stavby „Blato – řízená skládka skupiny 2, pro ostatní odpad“ podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“) rozhodnutím č. j. 69198/ENV/07-3372/620/07 ze dne 15. 12. 2008, které nabylo právní moci 2. 2. 2010 (dále jen „rozhodnutí o výjimce“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni dále uložena povinnost nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, kterým jej napadla v celém rozsahu. Žalobkyně měla za to, že ve výroku rozhodnutí není specifikován rozsah tvrzeného jednání (zavážení) a toto jednání není ničím prokázáno. Rovněž v oznámení o zahájení správního řízení není časové vymezení tohoto jednání, které je v oznámení neurčité a zaměnitelné. Žalobkyně dále v odvolání namítala, že v průběhu prvoinstančního řízení nebyly vypořádány její námitky. Podklady rozhodnutí (ohledání) byly dle žalobkyně opatřovány nezákonným způsobem, neboť usnesení o zajištění důkazů byla vydávána až následovně. Dále byla dle odvolání nezákonně provedena kontrola dne 2. 12. 2013, neboť nedošlo k oznámení o zahájení kontroly a k prokázání se pověřením ke kontrole, což vedlo k zásahu do vlastnického práva žalobkyně. Dle názoru žalobkyně příloha rozhodnutí o výjimce neobsahovala žádné souřadnice, ze kterých by mohlo být vycházeno při posuzování překročení hranic povoleného zavážení. Způsob vymezení hranic ČIŽP byl proto neprůkazný včetně rozsahu prováděného zavážení. Dále žalobkyně v odvolání tvrdila, že nebylo prokázáno, že by se v daném místě a konkrétní době (v roce 2013) skutečně vyskytovali zvláště chránění živočichové. Závěrem odvolání byla žalobkyní namítána nepřiměřená a likvidační výše pokuty.
3. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 8. 9. 2020. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnuje dosavadní průběh řízení a vymezuje jednotlivé odvolací námitky žalobkyně. Uvádí, že vymezení skutků

splňuje požadavky na jejich určitost a nezaměnitelnost. Výrok je dostatečně určitý, co se týče místa a času; určení doby spáchání správního deliktu s poukazem na období určitého měsíce v určitém roce je zcela dostačující. Správní spis poskytuje dostatečnou oporu pro napadené rozhodnutí. Žalobkyně byla odpovědná za budování skládky, které probíhalo prostřednictvím zavážení lokality odpadem, koordinovala umístování navážky v terénu, realizace navážky byla v jejím zájmu. Žalovaný konstatoval, že se ČIŽP řádně vypořádala se všemi námitkami žalobkyně a neupřela jí žádná její zákonná procesní práva, rovněž opatřování důkazů ze strany ČIŽP bylo provedeno zcela zákonným způsobem. Žalovaný se ztotožnil s aplikací § 138 a § 54 správního řádu, kdy nebezpečí prodlení spatřoval v tom, že zjištěnou navážku lze během několik minut zamaskovat či nahrnout do vody. Existence hrozícího nebezpečí byla opodstatněná, neboť hned na několika fotografiích, které v době zajištění důkazu ČIŽP pořídila, jsou vidět nákladní vozy a další technika. K zajištění důkazů došlo v návaznosti na bezprostředně předcházející upozornění, že dochází k zavážení vodní plochy v dané lokalitě, na které ČIŽP reagovala právě zajištěním důkazu ohledáním pozemku. K použití důkazů zajištěných pro účely řízení zahájeného usnesením č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.001/13/KIH/382 ze dne 26. 8. 2013 (dále také jen „první řízení“) v řízení zahájeném usnesením č. j. ČIŽP/45/OOP/SR02/1312066.001/13/KIH/530 ze dne 9. 12. 2013 (dále také jen „druhé řízení“) žalovaný uvedl, že lze použít všechny důkazy, které mohou přispět ke zjištění stavu věci a které nebyly získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Námitky týkající se možnosti oznámit kontrolu zaměstnanci žalobkyně a rovněž oprávnění inspektorů vstoupit na pozemek, byly ČIŽP vypořádány dostatečně a řádně. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že její odpovědnost za delikt ní jednání zanikla. V daném případě se jedná o tzv. pokračující delikt, tj. jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným provedením a blízkou souvislostí v čase i předmětu útoku. Pokračující delikt se považuje za jeden skutek, přičemž prekluzivní doba začíná běžet od posledního dílčího útoku, tj. v přezkoumávaném případě od 2. 12. 2013 a při ukládání trestu se přihlédne ke všem dílčím útokům (i když některé útoky byly spáchány ještě před prekluzivní lhůtou).

III. Žaloba

4. *První žalobní námitkou* žalobkyně namítala, že odpovědnost za projednávaný správní delikt zanikla dříve, než o něm bylo pravomocně rozhodnuto. Žalovaný dle žalobkyně nevzal v potaz, že v daném případě byla žalobkyně ze strany ČIŽP sankcionována nikoli za jeden, ale za dva skutky, resp. dva správní delikty, přičemž u každého ze dvou skutků (správních deliktů) počala běžet tříletá prekluzivní doba v jiném okamžiku.
5. *Ve druhé žalobní námitce* žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné pro podstatné vady řízení, které mu předcházelo (spocívající zejména v nezákonném procesu získávání a provádění důkazů). Toto žalobkyně spatřovala v nezákonnosti opatřených důkazů ČIŽP pro předmět řízení vymezený oznámením ze dne 9. 12. 2013, č. j. ČIŽP/45/OOP/SR02/1312066.001/13/KIH/530, kdy nebyly splněny zákonné podmínky pro aplikaci § 138 a § 54 správního řádu, neboť nehrozilo nebezpečí z prodlení - provést na dotčeném pozemku takové úpravy, které by vyloučily pozdější provedení důkazu

ohledáním, nebylo dle žalobkyně možné. V této souvislosti žalobkyně dále uvedla, že k ohledání nebyly přizvány nestranné osoby a zajištěné důkazy proto nelze považovat za objektivní. Dále žalobkyně považovala za nezákonné, že usnesení o zajištění důkazů byla vydávána až dodatečně a takto zajištěné důkazy byly použity pro jiné řízení, než pro které byly dle tvrzení ČIŽP a žalovaného zajištěny.

6. Žalobkyně dále uvedla, že inspektoři ČIŽP nejdříve vstoupili na pozemky a až teprve následně začali „oznamovat“ kontrolu osobám, které nemají oprávnění jednat za žalobkyni, které k tomuto vyjádřily toliko ústní nesouhlas (a nic jiného) se vstupem inspektorů ČIŽP na dotčené pozemky. Žalobkyně rovněž napadala použitý znalecký posudek, jeho závěry a způsob, jakým bylo šetření pro účely tohoto posudku provedeno.
7. *Třetí žalobní námitkou* žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí postrádá oporu ve správním spisu a je též nezákonné pro nesprávné právní posouzení, neboť nebylo žádným přípustným důkazem prokázáno, že by se snad v daném místě v konkrétní době (tj. v roce 2013), v níž se měla dopustit správního deliktu, skutečně vyskytovali i zvláště chránění živočichové. Ke třetí žalobní námitce dále uvedla, že se nemohla dopustit správního deliktu již jen proto, že veškerá její činnost v území spočívala vždy jediné a pouze v realizaci pravomocného stavebního povolení vydaného Magistrátem města Pardubic, odborem stavebního úřadu, oddělením stavebně správním, č. j. T 217/98/HI, ze dne 12. 2. 1998. Žalobkyně nečinila tedy nikdy ničeho jiného, než stavbu skládky (stavební objekt SO 110) v souladu s platným stavebním povolením, přičemž je v tomto ohledu nutno zdůraznit, že při realizaci této stavby nelze postupovat jinak – jinými technikami či podle jiné dokumentace – než toto stavební povolení adresátovi ukládá.
8. *Čtvrtou žalobní námitkou* žalobkyně uvedla, že důvody pro uložení samotné pokuty v konkrétní výši jsou nepřezkoumatelné a též nezákonné.
9. Z důvodů shora uvedených žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 1. 12. 2020 uvedl, že žalobkyně byla sankcionována za jeden pokračující delikt, tj. jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným provedením a blízkou souvislostí v čase i předmětu útoku. Tímto deliktem, je „*neplnění podmínky č. 1 rozhodnutí o povolení výjimky ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů vydaného Ministerstvem životního prostředí pod č.j. 69198/ENV/07-3372/620/07 dne 15.12.2008.*“ Prekluzivní doba začala běžet od posledního dílčího útoku, tj. od 2. 12. 2013 a při ukládání trestu bylo přihlédnuto ke všem dílčím útokům (i když některé útoky byly spáchány ještě před prekluzivní lhůtou). V přezkoumávaném případě bylo vedeno soudní řízení v období od 19. 8. 2015 do 17. 7. 2019 (lhůty neběžely), tříletá lhůta od deliktního jednání (2. 12. 2013) tedy neuplynula.
11. K dalším bodům žaloby žalovaný argumentoval shodně jako v napadeném rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas účastníků byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován).
14. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci relevantní skutečnosti.
15. Dne 15. 12. 2008 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. 69198/ENV/07-3372/620/07, kterým dle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody udělil žalobkyni výjimku ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů. V podmínce č. 1 rozhodnutí o výjimce žalovaný stanovil, že zavážení a terénní úpravy na pozemcích p. č. XA a XB v k. ú. B. je možné pouze v rozsahu odpovídajícím zákresu v příloze č. 1 rozhodnutí o výjimce. Příloha č. 1 rozhodnutí o výjimce obsahuje zákres lokality vymezující zbytkovou vodní plochu, plochu přípustného zavážení a mezi nimi patu svahu navážky. Další podmínkou byla povinnost žalobkyně zdržet se zavážení vymezené plochy mimo období od 15. 8. do 15. 10. kalendářního roku.
16. Dne 24. 7. 2013 provedla ČIŽP inspekční šetření, při kterém konstatovala, že část navážky se nachází za hranicí prostoru, kde bylo navážení umožněno rozhodnutím o výjimce. Oznámením o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013 ČIŽP zahájila s žalobkyní řízení č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.001/13/KIH/382 pro jednání spočívající v zavážení, které ČIŽP zjistila dne 24. 7. 2013.
17. Dne 12. 9. 2013 provedla ČIŽP opětovné ohledání předmětného pozemku p. č. XA v k. ú. B., kde provedla zaměření navážky.
18. Ve dnech 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013 a 16. 10. 2013 bylo provedeno zajištění důkazu ohledáním pozemku p. č. XA a XB v k. ú. B. dle § 54 odst. 1 ve spojení s § 138 odst. 1 správního řádu. O zajištění důkazu sepsala ČIŽP protokoly o zajištění důkazu dne 20. 9. 2013, 8. 10. 2013 a 15. a 16. 10. 2013 (č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.005/13/KIH, ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.007/13/KIH, ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.010/13/KIH) a vydala usnesení ze dne 20. 9. 2013, 8. 10. 2013 a 17. 10. 2013 (č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.006/13/KIH/431, ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.008/13/KIH/443, ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.009/13/KRY/459), proti kterým podala žalobkyně odvolání, která byla třemi usneseními žalovaného ze dne 4. 12. 2013 zamítnuta a rozhodnutí ČIŽP potvrzena.
19. Z protokolu o kontrolním zjištění č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1320511.002/13/KIH ze dne 2. 12. 2013 vyplývá, že týž den obdrželi inspektoři ČIŽP podnět o aktuálním zavážení vodní plochy, pročež týž den provedli kontrolu pozemku p. č. XA a XB v k. ú. B., jejímž

předmětem bylo dodržování zákona o ochraně přírody, zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) a rozhodnutí o výjimce. Dále z tohoto protokolu vyplývá, že v době kontroly nebyl přítomen jednatel žalobkyně, tudíž byla kontrola oznámena panu O. Z., který v době kontroly dožíral na provádění stavby a telefonicky informoval jednatele žalobkyně o kontrole. Z protokolu rovněž vyplývá, že po oznámení kontroly byli inspektoři ČIŽP O. Z. i telefonicky jednatelem žalobkyně důrazně vyzváni, aby z pozemků odešli, a inspektoři ČIŽP vzhledem k vyhrocené situaci pozemky opustili. Proti protokolu o kontrolním zjištění podala žalobkyně dne 11. 12. 2013 námitky.

20. Dne 9. 12. 2013 ČIŽP oznámila pod č. j. ČIŽP/45/OOP/SR02/1312066.001/13/KIH/530 zahájení dalšího řízení o uložení pokuty žalobkyni za nedodržování podmínek rozhodnutí o výjimce, přičemž toto řízení usnesením č. j. ČIŽP/45/OOP/SR02/1312066.002/13/KIH/531 spojila s řízením, které zahájila dne 26. 8. 2013.
21. Dne 15. 1. 2014 vydala ČIŽP rozhodnutí č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.020/14/KIH/014, kterým uložila žalobkyni pokutu ve výši 1 500 000 Kč za správní delikt dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody za neplnění podmínek č. 1 a 2 rozhodnutí o výjimce. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí ČIŽP dne 30. 1. 2014 odvolání (které doplnila dne 10. 2. 2014), na základě kterého jej žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014, č. j. 343/550/14-He 15455/ENV/14 zrušil a věc vrátil ČIŽP k novému projednání a rozhodnutí.
22. Dne 30. 3. 2015 vydala ČIŽP rozhodnutí č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.034/15/KIH/126 (dále též „původní prvostupňové rozhodnutí“), kterým podle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody žalobkyni uložila pokutu ve výši 1 500 000 Kč. Pokuta byla uložena za neplnění podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce, a to nepovoleným zavážením bezzásahové západní části pozemku p. č. XA v k. ú. B. prováděným v období července 2013 [výrok a) rozhodnutí] a dále v období od 12. 9. 2013 do 16. 10. 2013 a 2. 12. 2013 [výrok b) rozhodnutí]. Proti původnímu prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně dne 17. 4. 2015 odvolala (odvolání doplněno dne 7. 5. 2015).
23. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 7. 2015, č. j. 909/550/15-He 36935/ENV/15, původní prvostupňové rozhodnutí potvrdil (dále též „původní napadené rozhodnutí“). Dle zjištění žalovaného ČIŽP jednoznačně prokázala neplnění podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce ze strany žalobkyně. Neplnění podmínky spočívalo v nepovoleném zavážení části pozemku p. č. XA v katastrálním území Blato, která k zavážení určena nebyla.
24. Žalobkyně podala proti původnímu napadenému rozhodnutí dne 20. 8. 2015 žalobu u Městského soudu v Praze, kterou se domáhala jeho zrušení. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. 5A 146/2015. Městský soud svým rozsudkem ze dne 17. 7. 2019, č. j. 5 A 146/2015-84, původní napadené rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť jej shledal nesrozumitelným. Dle názoru soudu totiž žalovaný ani ČIŽP nekonkretizovali místo, rozsah a dobu zavážení ve výrokové části svých rozhodnutí. Soud konstatoval, že vymezení skutků ve výrokové části rozhodnutí ČIŽP je neurčité a zaměnitelné. Vymezení dotčených částí pozemku p. č. XA v k. ú. B B. jako západní, jihozápadní a střední je

nedostatečné. Dle názoru soudu má výroková část rozhodnutí ČIŽP obsahovat rozsah uskutečněného zavážení (plochu nebo objem navážky). Z výrokové části rozhodnutí ČIŽP není zřejmé, jak se od sebe odlišují zavážky západní části pozemku v červenci 2013 a v období od 12. 9. 2013 do 16. 10. 2013, a zda se nejedná o jedno a totéž zavážení. Dle názoru soudu ČIŽP ani žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí neobjasnili, z jakých důvodů bylo období spáchání správního deliktu (nyní přestupku) vymezeno po celý měsíc červenec 2013. Dle názoru soudu vycházeli ČIŽP i žalovaný při stanovení doby zavážení z toho, že navážka ke dni 24. 7. 2013 nejevila známky povětrnostních vlivů a že během července nepršelo. V této věci soud odkázal na zápis z inspekčního šetření ze dne 24. 7. 2013 a na oznámení ze dne 26. 8. 2013. Ze správního spisu dle názoru soudu nebylo zřejmé, zda navážení zjištěné ke dni 24. 7. 2013 započalo dne 1. 7. 2013 a pokračovalo i v období od 25. 7. 2013 do 31. 7. 2013, a zda se tedy žalobkyně dopouštěla správního deliktu (nyní přestupku) po celý měsíc červenec.

25. Žalovaný svým rozhodnutím č. j. MZP/2019/550/994-He ze dne 19. 8. 2019 původní prvostupňové rozhodnutí ČIŽP č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.034/15/KIH/126 ze dne 30. 3. 2015, ve věci uložení pokuty ve výši 1 500 000 Kč za neplnění podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce, zrušil a věc vrátil k novému projednání. Žalovaný konstatoval, že odvoláním napadené původní prvostupňové rozhodnutí ČIŽP je nesrozumitelné, a proto jej nemůže přezkoumat. ČIŽP uložil, aby se v pokračujícím řízení pokusila určitě a nezaměnitelně specifikovat přestupek, kterého se žalobkyně dopustila.
26. ČIŽP rozhodla dne 3. 7. 2020 prvostupňovým rozhodnutím o uložení pokuty ve výši 1 400 000 Kč za protiprávní jednání spočívajícím v neplnění podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce. V prvostupňovém rozhodnutí ČIŽP nejprve shrnula dosavadní průběh řízení, následně vypořádala námitky žalobkyně vznesené v průběhu řízení. Vypořádané námitky se částečně překrývají s odvolacími i žalobními námitky, jak jsou uvedeny shora. Po vypořádání námitek a reflexi rozsudku městského soudu ze dne 17. 7. 2019, č. j. 5 A 146/2015-84, rozhodla ČIŽP dne 3. 7. 2020 prvostupňovým rozhodnutím o uložení pokuty ve výši 1 400 000 Kč za protiprávní jednání žalobkyně spočívající v neplnění podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce tím, že:
27. „a) V blíže nezjištěné dny v měsíci červenci 2013, nejpozději však dne 24. 7. 2013 nepovoleně zavážel západní část bezzásahové části pozemku p. č. XA v k. ú. B. („zbytkové vodní plochy“). Při inspekčním šetření dne 24. 7. 2013 byla v západní části pozemku jižně od budovy s nápisem „VÝKUP KABELŮ“ zdokumentována navážka převážně písčité zeminy a stavební sutě, která v jižním směru zasahovala až k bodu rozhraní pozemků p. č. XC, XD a XA, vše v k. ú. B. (tj. cca do úrovně jižní hrany torza budovy na pozemku p. č. XE v k. ú. B.). Jižní hrana této navážky, tvořená písčitou zeminou s příměsí sutě, zasahovala do rákosových porostů. Svou jihovýchodní hranou, tvořenou směsí písčité zeminy, sutě, betonových ker a cca jedné hromady jemného materiálu šedé barvy připomínající popel, zasahovala až k vodní ploše. Celá plocha této navážky uvedeného dne činila cca 30x20 m, mocnost této navážky byla odhadnuta na 1 m (severní okraj navážky u budovy „VÝKUP KABELŮ“) až 2 m (jižní pata zasahující do rákosových porostů). Celkový objem této navážky byl odhadnut na cca 900 m³. Celá plocha této navážky se nacházela v místě, na kterém bylo dle výjimky zakázáno jakkoli negativně zasahovat.

28. *b) V blíže nezjištěnou dobu v období od 12. 9. 2013 do 16. 10. 2013, nejméně však 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013, 16. 10. 2013, a dne 2. 12. 2013 nepovoleně zavázal západní část bezzásahové části pozemku p.č. XA v k.ú. Blato („zbytkové vodní plochy“) a jihozápadní až střední část bezzásahové části pozemku p.č. XA v k.ú. Blato („zbytkové vodní plochy“), a to tak, že v dílčím období od 12. 9. do 20. 9. 2013 navezl nejméně 6 hromad stavební sutí a písčité zeminy na nejzápadnější část ostrohu v jihovýchodní části pozemku XA), v dílčím období od 12. 9. do 8. 10. 2013 navezl materiál, který prodloužil ostroh v jihovýchodní části pozemku vybíhající západním směrem do vodní hladiny (dále označen jako „východní ostroh“) na dvojnásobnou délku oproti stavu ze dne 12. 9. (již tehdy byl konec východního ostrohu cca 10 m za hranicí povoleného zavážení dle podmínky č. 1 výjimky), čímž délka východního ostrohu ke dni 8. 10. činila 45 m (prodloužil se tedy o 30 m) a stočil se směrem severozápadním, v dílčím období od 20. 9. do 15. 10. 2013 navezl materiál, který prodloužil východní ostroh o dalších 25 m, a dále materiál, který prodloužil navážku na protilehlé straně o 10 metrů do podoby západního ostrohu, a přímo dne 15. 10. 2013 na východní ostroh navezl materiál ze 2 nákladních automobilů; kromě toho dne 15. 10. 2013 povrch východního ostrohu urovnával buldozerem, čímž došlo k dalšímu zvětšení plochy východního ostrohu a tedy zmenšení vodní plochy; v dílčím období 15. až 16. 10. 2013 navezl materiál, který prodloužil východní ostroh o dalších 5 metrů, a dále dne 2. 12. 2013 navezl z konce východního ostrohu (který získal charakter bráze) 4 nákladní automobily materiálu do vodní plochy“.*
29. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, o kterém žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím.
30. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
31. *Dle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody „výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povoloovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany“.*
32. *Dle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody „orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že neplní podmínky výjimky udělené podle § 43 a 56 nebo podmínky souhlasu podle § 44 a 57“.*
33. *Dle § 88 odst. 4 zákona o ochraně přírody ve znění účinném do 30. 6. 2018 lze „pokutu podle odstavců 1 a 2 lze uložit nejpozději do tří let ode dne, kdy k protiprávnímu jednání došlo“.*
34. *Dle § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) se „odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější“.*
35. *Dle § 2 odst. 3 přestupkového zákona „jestliže se zákon změní během páčání přestupku, použije se zákon, který je účinný při dokončení jednání, kterým je přestupek spáchán.“*

36. Dle § 2 odst. 5 přestupkového zákona se „*při pozdějších změnách zákona, který je účinný při dokončení jednání, kterým je přestupek spáchán, se použije zákona nejmírnějšího*“.
37. Dle § 2 odst. 6 přestupkového zákona lze „*pachateli uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje*“.
38. Dle § 7 přestupkového zákona se „*pokračováním v přestupku rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku*“.
39. Dle § 112 odst. 1 přestupkového zákona se „*na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější*“.
40. Dle § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 se „*ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“.
41. Dle § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 21. 7. 2020 „*odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“.
42. Ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona byl s účinností od 22. 7. 2020 nálezem Ústavního soudu ze dne 16. června 2020 sp. zn. Pl. ÚS 4/20, zrušeno.
43. Dle § 112 odst. 3 přestupkového zákona se „*na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější*“.
44. Dle § 54 odst. 1 správního řádu „*vlastník nebo uživatel věci nebo ten, kdo má věc u sebe, je povinen předložit ji správnímu orgánu nebo strpět ohledání věci na místě. Správní orgán o tom vydá usnesení, jež se oznamuje pouze osobě uvedené ve větě první. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, postupuje se podle § 138*“.
45. Dle § 54 odst. 4 správního řádu „*správní orgán může k účasti na ohledání přizvat nestranné osoby, aby zajistil jejich přítomnost při provádění důkazu. Tyto osoby nemají práva ani povinnosti účastníků*“.
46. Dle § 138 odst. 1 správního řádu „*před zahájením řízení lze z moci úřední nebo na požádání toho, kdo by byl účastníkem, zajistit důkaz, je-li důvodná obava, že později jej nebude možno*

provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi, a jestliže lze důvodně předpokládat, že provedení tohoto důkazu může podstatně ovlivnit řešení otázky, která bude předmětem rozhodování. O zajištění důkazu vydá správní orgán usnesení, které se oznamuje osobám, jichž se přímo dotýká. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, lze usnesení oznámit i dodatečně s výjimkou oznámení osobám, které musí při provádění úkonu poskytnout osobní součinnost“.

47. Z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
48. Na úvod soud považuje za vhodné poznamenat, že dne 1. 7. 2016 nabyl účinnosti nový přestupkový zákon, který zavedl jednotnou právní úpravu odpovědnosti fyzických osob, právnických osob a podnikajících fyzických osob včetně právní úpravy řízení k uplatnění této odpovědnosti. Přestupkový zákon zavádí novou terminologii, kdy pod pojem správní delikty souhrnně řadí přestupky, disciplinární delikty a pořádkové delikty. Kde je proto v textu tohoto rozsudku uvedeno správní delikt, jde o přestupek ve smyslu § 5 přestupkového zákona. V souladu s § 2 a s § 112 přestupkového zákona, jestliže se zákon změní po spáchání přestupku, použije se pozdější zákon jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Správní trest se ukládá na základě právní úpravy určené podle popsaných zásad, avšak vždy lze uložit pouze takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době rozhodování. „Zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 2 odst. 1 přestupkového zákona neznamená, že správní orgán, či soud je povinen vypracovat rozsáhlý traktát na téma srovnání právní úpravy účinné v době spáchání deliktu a právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Výhodnost právní úpravy pro pachatele je sice třeba posoudit komplexně, avšak zároveň s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a námitkám pachatele, tedy nikoli hypoteticky a teoreticky s ohledem na všechny možné i nemožné okolnosti.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. února 2019, č. j. 8 As 197/2017 – 44).
49. Soud dále ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
50. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 – 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevyporádá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

51. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.
52. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
53. Městský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci žádná z výše naznačených skutečností, která by vedla k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nenastala. Soud ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí prezentoval své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostal v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Po obsáhlém seznámení s dosavadním průběhem správního řízení ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí přehledně vypořádala jednotlivé námitky žalobkyně a následně vyvodila závěr, který je rovněž srozumitelně zdůvodněn. Žalobkyně byla o možnosti nahlédnout do spisu a seznámit se s podklady řízení informována čtyřikrát (č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.012/13/KIH/461, č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.015/13/KIH/482, č. j. ČIŽP/45/OOP/SR02/1312066.001/13/KIH/530, č. j. ČIŽP/45/OOP/SR01/1312066.031/15/KIH/03), kdy se po seznámení s podklady žalobkyně opakovaně vyjadřovala (ve dnech 4. 11., 15. 11., 18. 12. 2013 a 15. 2. 2015). V prvostupňovém rozhodnutí je rovněž zdůvodněna výše uložené pokuty. Následně jsou v napadeném rozhodnutí vybrané argumenty a podklady ČIŽP dále rozebrány a jednotlivé aspekty prvostupňového rozhodnutí přezkoumány. Při přezkoumání rozhodnutí obou správních orgánů shledal soud *druhou žalobní námitku*, týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů nedůvodnou.
54. Soud se dále zabýval *první žalobní námitkou*, kterou žalobkyně namítala uplynutí prekluzivní lhůty.
55. Dle § 88 odst. 4 zákona o ochraně přírody, ve znění účinném do 30. 6. 2018, lze uložit pokutu nejpozději do tří let ode dne, kdy k protiprávnímu jednání došlo. Žalobkyně uvedla, že při nezapočítání doby soudního řízení vedeného u městského soudu pod sp. zn. 5A 146/2015 uběhly od spáchání přestupku vymezeného pod písm. a) výroku I prvostupňového rozhodnutí více než 3 roky a 2 měsíce. Totéž namítala žalobkyně i

v odvolání, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že skutky vymezené pod písm. a) a b) I. výroku prvostupňového rozhodnutí jsou pokračujícím přestupkem, a proto běh prekluzivní tříleté lhůty započal až dne 2. 12. 2013 a pokutu žalobkyni uložit lze.

56. ČIŽP provedla dne 24. 7. 2013 inspekční šetření, na základě kterého bylo vydáno usnesení o zahájení prvního řízení. Další ohledání na místě a zajištění důkazů probíhaly až následně. Druhé řízení pak bylo zahájeno dne 9. 12. 2013, téhož dne byla tato řízení spojena.
57. Podle komentářové literatury (Průvodce zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich; 3. doplněná verze, aktualizovaná ke dni 1. února 2022) *pokračování v přestupku se posuzuje jako jeden skutek ukončený posledním dílčím útokem. Může však dojít k situaci, kdy dojde k přetržení pokračování v přestupku nikoliv vykonáním posledního dílčího útoku ze strany pachatele, ale aktivitou ze strany správního orgánu. Okamžikem rozhodným pro ukončení skutku v případě pokračování v přestupku je proto též doručení oznámení o zahájení řízení o přestupku podezřelému anebo ústní vyhlášení takového oznámení. Toto pojetí převažuje. V judikatuře Nejvyššího správního soudu se ojediněle objevují i názory, dle kterých je pokračování v přestupku ukončeno jakýmkoliv úkonem ze strany policejního orgánu nebo příslušného správního orgánu, kterým je obviněný z daného přestupku zpraven o tom, že je důvodně podezřelý z jeho spáchání (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. července 2017, č. j. 6 As 116/2017-53).*
58. *Vzhledem k odlišnostem úpravy v přestupkovém zákoně a v trestním řádu je tedy třeba identifikovat úkon, který pro potřeby přestupkového řízení nejbližší odpovídá tomu, jaký smysl a účel má v oblasti trestního řízení sdělení obvinění. Jedním z důvodů, proč dochází k přetržení pokračování v trestném činu, je preventivní působení deliktního řízení „na samotného pachatele, kdy se mu dostává varování ohledně jeho současného i budoucích skutků“ (Kučera, cit. dílo, s. 7). Dle názoru Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přestupkovému řízení uvedenou roli splní jakýkoliv úkon ze strany policejního orgánu nebo příslušného správního orgánu, který přestupek projednává, kterým je obviněný z daného přestupku zpraven o tom, že je důvodně podezřelý z jeho spáchání. V nynějším případě by tak k ukončení předmětného skutku došlo již v momentu, kdy s žalobcem sepsali oznámení přestupku příslušníci Městské policie hl. m. Prahy. Již v tuto chvíli se mu relevantním způsobem dostalo „varování“ ohledně jeho skutku; takový úkon ze strany policejního orgánu je proto možné považovat za mezník ukončující daný skutek. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33)*
59. Soud proto v souladu se shora uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že k přetržení možného pokračujícího přestupku došlo usnesením o zahájení prvního správního řízení dne 26. 8. 2013, a z tohoto důvodu nemůže jít v projednávané věci o jeden pokračující přestupek, ale jedná se o dva samostatné přestupky, u kterých začala běžet tříletá prekluzivní lhůta odlišně.
60. K totožnému závěru dospěl ostatně i správní orgán I. stupně, který na straně 18 prvostupňového rozhodnutí uvedl: *„k výše popsanému protiprávnímu jednání pokutovaného subjektu došlo v blíže nezjištěné dny v měsíci červenci 2013, nejpozději však dne 24. 7. 2013 (první skutek), a v blíže nezjištěnou dobu v období od 12. 9. 2013 do 16. 10. 2013, nejméně však 20. 9. 2013, 8. 10. 2013, 15. 10. 2013, 16. 10. 2013, a dne 2. 12. 2013 (druhý skutek). Důvodem, proč je subjekt SKLÁDKA ELZET s.r.o. pokutován za dva skutky a tedy i dva správní delikty, je skutečnost, že doručením oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 8. 2013 pokutovanému subjektu*

dne 28. 8. 2013 došlo k přetržení správního deliktu.“ (podtržení doplněno soudem). V prvostupňovém rozhodnutí ani v předcházejícím správním řízení tak nejsou pro závěr o pokračujícím přestupku uvedeny žádné podklady. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uzavřel, že skutky vymezené pod písm. a) a b) I. výroku prvostupňového rozhodnutí jsou pokračujícím přestupkem, avšak i žalovaný současně pojednává o dvou skutcích, když uvádí např. na straně 18 napadeného rozhodnutí: „výše uvedené vymezení skutků splňuje požadavky na jejich určitost a nezaměnitelnost.“ (podtržení doplněno soudem).

61. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu ke svému závěru o pokračujícím přestupku nadto ani nespécifikoval, v čem spatřuje naplnění jednotlivých znaků pokračujícího přestupku, jak jsou vymezeny například v odborné literatuře:
62. *Aby správní orgán mohl posoudit jednání jako pokračující přestupek, musí být všechny podmínky uvedené v § 7 posouzeny ve vzájemné souvislosti a splněny kumulativně, „neboť každá z nich tvoří nedílnou součást závěru o pokračování protiprávního jednání více útoky.“ (NSS 8 As 66/2011) První podmínkou je skutečnost, že jednotlivé dílčí útoky musí být vedeny jednotným záměrem (subjektivní souvislost). Jedná se o znak, který charakterizuje subjektivní stránku pokračování v přestupku. Jednotný záměr, který představuje jedinou vůli vést každý dílčí útok proti stejnému chráněnému zájmu (NSS 8 As 66/2011), je v řízení o přestupku zapotřebí dokazovat (NSS 1 As 49/2012). Jednotný záměr je nutno posuzovat již na počátku pokračování v přestupku.*
63. *Druhou podmínkou je skutečnost, že jednotlivé dílčí útoky naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, tedy téhož přestupku. Stejným přestupkem se dle našeho názoru rozumí stejná skutková podstata konkrétního přestupku, tedy stejného paragrafu, odstavce i písmena. Jednotlivé dílčí útoky, pokud by byly posuzovány samostatně, by tak naplňovaly skutkovou podstatu stejného přestupku. Třetí podmínkou je skutečnost, že jednotlivé dílčí útoky jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení. Stejnost nebo podobnost je zapotřebí posuzovat ve spojení s jednotným záměrem. Čtvrtou podmínkou je skutečnost, že jednotlivé dílčí útoky jsou spojeny blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku (objektivní souvislost). (JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 70, marg. č. 2–3.)*
64. Tyto jednotlivé podmínky žalovaný pouze v obecné rovině předeštel ve vyjádření k žalobě. Soud na tomto místě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 32/2007-51, podle jehož závěru soud „přezkoumává správní rozhodnutí tak jak bylo vydáno a na jeho vlastnosti nemůže mít žádný vliv jakékoli vyjádření žalovaného během řízení před soudem. Žalovaný svým vyjádřením nemůže toto rozhodnutí jakkoli opravovat či doplňovat a pokud by tak přesto učinil, nemůže krajský soud takové doplňky při přezkumu zohledňovat“.
65. Odpovědnost žalobkyně za projednávaný přestupek vymezený pod písm. a) výroku I. prvostupňového rozhodnutí tak zanikla dříve, než o něm bylo napadeným rozhodnutím pravomocně rozhodnuto. Žalovaný nevzal v potaz, že v daném případě byla žalobkyně ze strany ČIŽP sankcionována nikoli za jeden, ale za dva skutky, resp. dva správní delikty, přičemž u každého z nich počala běžet tříletá prekluzivní lhůta v jiném okamžiku. Ze správního spisu vyplývá, že ke skutku vymezenému pod písm. a) výroku I.

prvostupňového rozhodnutí došlo nejpozději dne 24. 7. 2013, soudní řízení u Městského soudu Praze ve věci sp. zn. 5A 146/2015, jehož doba se do lhůty nezapočítává, probíhalo v období 19. 8. 2015 až 17. 7. 2019 a k vydání napadeného rozhodnutí došlo dne 8. 9. 2020 (tedy po 3 letech, 2 měsících a 18 dnech). Ve vztahu ke skutku vymezenému pod písm. a) výroku I. prvostupňového rozhodnutí tak nelze učinit jiný závěr, než že tříletá prekluzivní lhůta ve smyslu § 88 odst. 4 zákona o ochraně přírody, ve znění účinném do 30. 6. 2018, již uplynula a není proto možné žalobkyni za tento přestupek uložit pokutu.

66. S ohledem na nezákonný závěr žalovaného o pokračujícím přestupku a s ohledem na uplynutí tříleté prekluzivní lhůty ve smyslu § 88 odst. 4 zákona o ochraně přírody ve vztahu ke skutku vymezenému pod písm. a) výroku I. prvostupňového rozhodnutí se soud již nezabýval dalšími námitkami žalobkyně, jejichž vypořádání by bylo nadbytečné a neúčelné, neboť k přestupku vymezenému pod písm. a) výroku I. již nebudou relevantní.
67. Žalovaný se v novém rozhodnutí musí zabývat ve vztahu ke skutku vymezenému pod písm. a) výroku I. prvostupňového rozhodnutí i skutečnostmi, které mohou způsobovat zánik práva uložit za předmětný přestupek pokutu. Totéž musí učinit i ve vztahu ke skutku vymezenému pod písm. b) výroku I. prvostupňového rozhodnutí, u něhož došlo k vydání napadeného rozhodnutí po 2 letech, 10 měsících a 9 dnech, přičemž k zahájení soudního řízení u městského soudu v nyní projednávané věci došlo po uplynutí dalších 2 měsíců dne 9. 11. 2020.

VI. Závěr a náklady řízení

68. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
69. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, soud proto rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do rukou jejího zástupce na nákladech řízení částku 11 228 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně dvou režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající této dani.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. prosince 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu